

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Leszek Bielecki

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z odwołania A. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Warszawie

o zasiłek chorobowy, zasiłek macierzyński,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 5 marca 2024 r.,

skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga
w Warszawie

z dnia 7 kwietnia 2021 r., sygn. akt VII Ua 103/20,

I. oddala skargę kasacyjną,

**II. zasądza od A. Z. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
[...] Oddziału w Warszawie kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści)
złotych, wraz z odsetkami o których mowa w art. 98 § 1¹ k.p.c. -
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

Leszek Bielecki Jarosław Sobutka Robert Stefanicki

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 czerwca 2015 r. (nr [...]) Zakład Ubezpieczeń Społecznych obniżył podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne z zadeklarowanej kwoty 9.300 zł do kwoty odpowiadającej minimalnemu wynagrodzeniu za pracę (w grudniu 2014 r. było to 1.680 zł zaś od stycznia 2015 r. kwota 1.750 zł). Od tej decyzji z dnia 1 czerwca 2015 r. odwołująca wniosła odwołanie w dniu 2 lipca 2015 r., do Sądu Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie. Sprawa toczyła się pod sygnaturą akt VII U 1257/15.

Decyzją z 23 października 2015 r. (znak: [...], nr: [...]). Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie przyznał odwołującej się prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 2 marca 2015 r. do dnia 6 czerwca 2015 r. oraz zasiłku macierzyńskiego za okres od 7 czerwca 2015 r. do 4 czerwca 2016 r., przyjmując jako podstawę wymiaru świadczeń kwotę 1.489,94 zł. W uzasadnieniu organ rentowy powołał się na decyzję z dnia 1 czerwca 2015 r.

Dnia 3 grudnia 2015 r. A. Z. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie z dnia 23 października 2015 r. w sprawie ustalenia podstawy wymiaru świadczeń z tytułu zasiłku chorobowego za okres od dnia 2 marca 2015 r. do dnia 6 czerwca 2015 r. oraz zasiłku macierzyńskiego za okres od 7 czerwca 2015 r. do 4 czerwca 2016 r. zaskarżając decyzję w całości. Jednocześnie wniosła o zawieszenie postępowania z uwagi na toczące się przed Sądem Okręgowym postępowanie w przedmiocie ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie wniósł o oddalenie odwołania. Jednocześnie wniósł o zawieszenie postępowania w sprawie na podstawie art. 177 § pkt 1 k.p.c. do czasu prawomocnego zakończenia sprawy z odwołania od decyzji z dnia 1 czerwca 2015 r. (znak [...]). Organ rentowy wskazał, że decyzja jest zgodna z prawem natomiast rozstrzygnięcie Sądu w sprawie (sygn. akt VII U 1257/15) ma znaczenie dla rozpoznania niniejszej sprawy, co uzasadnia wniosek o zawieszenie postępowania.

Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2016 r. Sąd Rejonowy zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c.

Postanowieniem z dnia 3 czerwca 2020 r. Sąd Rejonowy podjął zawieszone postępowanie – bowiem w sprawie ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe), wyrokiem z dnia 23 maja 2017 r. (sygn. akt VII U 1257/15), Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonej, a następnie, wyrokiem z dnia 18 grudnia 2019 r. (sygn. akt III AUa 1450/17), Sąd Apelacyjny oddalił jej apelację.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 27 października 2020 r. (sygn. akt VI U 9/16), oddalił odwołanie A. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie z dnia 23 października 2015 r. (znak: [...], nr: [...]).

Na skutek apelacji odwołującej, wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2021 r. (sygn. akt VII Ua 103/20), Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację i zasądził od odwołującej A.Z. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą. Na wstępie rozważań, Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku wskazał, że w jego ocenie nastąpiło niewątpliwie związanie prawomocnym wyrokiem wydanym przez Sąd Apelacyjny w Warszawie. Związanie wyrokiem sądu cywilnego oznacza brak możliwości zignorowania zarówno ustaleń faktycznych stanowiących bezpośrednio podstawę rozstrzygnięcia, jak i podstawy prawnej. Dotyczy to jednak tylko tych ustaleń faktycznych, które w związku z podstawą sporu stanowiły przedmiot rozstrzygnięcia. Nie jest dopuszczalne odmienne ustalenie zaistnienia, przebiegu i oceny istotnych dla danego stosunku prawnego zdarzeń faktycznych w kolejnych procesach sądowych między tymi samymi stronami, chociażby przedmiot tych spraw się różnił. Zakazane jest również prowadzenie postępowania dowodowego na okoliczności podważające ustalenia faktyczne zawarte w wiążącym orzeczeniu. Sąd, rozpoznający nową sprawę między tymi samymi stronami, zobowiązany jest przyjąć, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak wynika to z wcześniejszego prawomocnego wyroku. Jeżeli kwestia ta pojawia się w kolejnej sprawie, nie podlega ona ponownemu badaniu. Jak zauważył Sąd odwoławczy, w przedmiotowym postępowaniu zachodziła tożsamość stron oraz wynikłego pomiędzy nimi sporu.

Zatem wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie ma znaczenie prejudycjalne dla orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie niniejszej. Skarżąca powołując się na art. 8 ust. 6 w związku z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 4b Prawa o adwokaturze, art. 22 k.p., art. 67 Konstytucji RP oraz art. 58 § 1 i § 2 k.c. wskazywała, że w sposób nieprawidłowy uznano, iż nie podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu zawartej umowy zlecenie, która jej zdaniem była ważna i zgodna z zasadami współżycia społecznego. Te kwestie stanowiły przedmiot sporu w odrębnym postępowaniu, które zostało prawomocnie zakończone. W tym zakresie, tak jak i w odniesieniu do zarzutów naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy nie jest uprawniony do ponownego zbadania ich zasadności.

Od wyroku Sądu Okręgowego odwołująca wywiodła skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, zaskarżając wyrok ten w całości, zarzucając:

1. naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., polegające na przejęciu przez Sąd II instancji za własne ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego, które to ustalenia, będące ustaleniami dokonanymi przez inny sąd w innym postępowaniu cywilnym także Sąd Rejonowy przyjął za własne, przy czym oba składy zrobiły to bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii, w sytuacji gdy w sprawie odmówiono zawieszenia postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z przyjęciem do rozpoznania skargi kasacyjnej w sprawie, a zarzuty apelacji obejmowały przede wszystkim sprzeczność ustaleń Sądu I instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co skutkowało tym, że zarzuty apelacyjne w ten sposób nie zostały rozpoznane;

2. naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), a mianowicie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, co doprowadziło Sąd II instancji do uznania, iż Sąd I instancji słusznie odmówił zawieszenia postępowania i wydał w sprawie wyrok bez przeprowadzania postępowania dowodowego, na podstawie ustaleń poczynionych w orzeczeniu Sądu Okręgowego dla Warszawy Pragi w sprawie o sygn. akt VII AUa 1450/17 mającego charakter prejudycjalny dla wyroku wydanego w sprawie

niniejszej pomijając, iż w toku pozostaje również sprawa ze skargi kasacyjnej, mająca ten sam prejudycjalny charakter, podczas gdy Sąd II instancji powinien uznać zarzut naruszenia art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. apelacji ubezpieczonej za zasadny, gdyż w niniejszej sprawie toczy się obecnie postępowanie przed Sądem Najwyższym w niniejszej sprawie i będzie ono miało w stosunku do wydanego już bez przeprowadzenia postępowania dowodowego wyroku w niniejszej sprawie, także charakter prejudycjalny.

Z uwagi na wyżej wskazane zarzuty, skarżąca wniosła o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku z dnia 27 października 2020 r. (sygn. akt VI U 9/16) Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Północ w Warszawie oraz orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie odwołania w całości i zmianę decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przez ustalenie, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu wykonywania przez odwołującą zlecenia na podstawie umowy u płatnika składek Kancelaria Prawna N. wynosiła miesięcznie od dnia 1 grudnia 2014 r. kwotę 9.300 zł brutto;
2. zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującej kosztów procesu za I i II instancję oraz kosztów postępowania kasacyjnego w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych;
3. ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, przy uwzględnieniu kosztów dotychczasowego postępowania;
4. rozpoznanie niniejszej skargi kasacyjnej na rozprawie (art. 398¹¹ § 1 k.p.c.).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołującej organ rentowy wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, oddalenie skargi kasacyjnej (w przypadku przyjęcia jej do rozpoznania) oraz zasądzenie od skarżącej kosztów postępowania kasacyjnego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się nieuzasadniona.

Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania. Sąd Najwyższy jest więc związany granicami zaskarżenia i granicami podstaw i nie może rozpoznać skargi poza zakres zaskarżenia wskazany przez skarżącego - nie może zaskarżonego wyroku poddać kontroli z punktu widzenia naruszeń innych przepisów niż wskazane w podstawach (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 2018 r., I CSK 455/17, Legalis nr 1834484).

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, w związku z podniesionymi w skardze kasacyjnej zarzutami naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania, że Sąd Najwyższy orzeka zawsze w ramach podstawy faktycznej ustalonej przez sąd drugiej instancji w zaskarżonym wyroku. Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną nie jest trzecią instancją sądową, badającą dowody i czyniącą na ich podstawie ustalenia faktyczne, lecz jest sądem prawa - wyjaśnia istotne zagadnienia prawne, dokonuje wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, usuwa z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Spór o ocenę poszczególnych dowodów i ocenę całości stanu faktycznego sprawy nie może być przenoszony do postępowania przed Sądem Najwyższym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 17 marca 2023 r., II CSKP 1256/22, Legalis nr 2937180). Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych. Zarzuty naruszenia przepisów proceduralnych odnieść więc mogą zamierzony skutek tylko wtedy, gdy następstwa wytkniętej w skardze wadliwości postępowania i orzekania były tego rodzaju (bądź skali), że miały wpływ

na treść kwestionowanego w sprawie orzeczenia. Nie chodzi przy tym o czysto teoretyczną możliwość takiego wpływu, lecz o wykazanie, że w okolicznościach danej sprawy ten wpływ był realny. Zarzuty naruszenia przepisów postępowania nie mogą być celem samym w sobie, lecz muszą służyć wykazaniu błędnego zastosowania przepisu (przepisów) prawa materialnego, który stanowi rzeczywistą podstawę prawną rozstrzygnięcia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2023 r., I USK 267/22, Legalis nr 2967538). Z taką sytuacją nie mamy jednak do czynienia w niniejszej sprawie.

W świetle art. 398³ § 3 k.p.c. niedopuszczalna jest w ramach zarzutu skargi kasacyjnej polemika skarżącego z oceną dowodów przeprowadzonych w sprawie. Przepis art. 398³ § 3 k.p.c. wprawdzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c., bowiem właśnie ten przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 marca 2022 r., II CSKP 317/22, Legalis nr 2762014). Przy tym uzasadnienia sądów odwoławczych nie muszą, a zwykle wręcz nie powinny, zawierać wszystkich elementów typowych dla uzasadnienia Sądu I instancji, lecz jedynie te z elementów, które ze względu na treść apelacji i zakres rozpoznania sprawy są niezbędne do przedstawienia motywów wydanego przez ten sąd rozstrzygnięcia, a naruszenie przez sąd drugiej instancji zasad sporządzania uzasadnienia orzeczenia jedynie wyjątkowo może stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną, co ma miejsce, gdy skutek uchybienia wymaganiom stawianym uzasadnieniu, zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli kasacyjnej. Akceptując ocenę dowodów dokonaną w pierwszej instancji sąd drugiej instancji nie ma obowiązku przytaczania przyczyn, dla których poszczególnym dowodom przyznano albo odmówiono mocy dowodowej. Może poprzestać w tej mierze na uznaniu za własne poczynionych ustaleń faktycznych, z zastrzeżeniem obowiązku odniesienia się do zarzutów apelacji, zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 lipca 2023 r., I CSK 3814/22, Legalis nr 2962766; postanowienie Sądu Najwyższego z 31 października 2023 r., I CSK 5933/22, Legalis nr 3002940).

Z tego powodu podniesione w skardze kasacyjnej zarzuty naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. nie mogły odnieść spodziewanego przez stronę skarżącą skutku.

Niezasadny okazała się także zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. - poprzez jego niezastosowanie. Zgodnie z art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., zawieszenie postępowania może nastąpić, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania sądowego. Chodzi tu o zależność wynikającą z rozstrzygnięcia kwestii prejudycjalnej, która stanowi element podstawy rozstrzygnięcia sprawy. Przepis ten jest przepisem fakultatywnym, nie nakazującym sądowi zawieszenie postępowania, lecz wyłącznie uprawniającym sąd do zawieszenia postępowania. Przy tym zależność prejudycjalna postępowania cywilnego od wyniku innego postępowania (cywilnego, a także administracyjnego, karnego lub dyscyplinarnego) występuje wtedy, gdy kwestia będąca lub mająca być przedmiotem innego postępowania (prejudycjalnego) stanowi element podstawy faktycznej rozstrzygnięcia sprawy w postępowaniu cywilnym (chodzi tu o fakty lub dowody faktów). W rozpoznawanej sprawie bezpośredni wpływ na prawidłowe rozstrzygnięcie i ustalenie podstawy wymiaru zasiłku chorobowego oraz zasiłku macierzyńskiego miało niewątpliwie rozstrzygnięcie sporu o podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne, zainicjowane na skutek decyzji organu rentowego z dnia 1 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy, postanowieniem z dnia 26 stycznia 2016 r., słusznie więc zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., a następnie także prawidłowo podjął zawieszone postępowanie, postanowieniem z dnia 3 czerwca 2020 r. – skoro w sprawie ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe), wyrokiem z dnia 23 maja 2017 r. (sygn. akt VII U 1257/15), Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonej, a następnie, wyrokiem z dnia 18 grudnia 2019 r. (sygn. akt III AUa 1450/17), Sąd Apelacyjny oddalił jej apelację.

Podkreślić przy tym należy, że związanie wyrokiem sądu cywilnego oznacza brak możliwości zignorowania zarówno ustaleń faktycznych, stanowiących bezpośrednio podstawę rozstrzygnięcia, jak i podstawy prawnej. Dotyczy to tych ustaleń faktycznych, które w związku z podstawą sporu stanowiły przedmiot

rozstrzygnięcia. Nie jest dopuszczalne odmienne ustalenie zaistnienia, przebiegu i oceny istotnych dla danego stosunku prawnego zdarzeń faktycznych w kolejnych procesach sądowych między tymi samymi stronami, chociażby przedmiot tych spraw się różnił. Zakazane jest również prowadzenie postępowania dowodowego na okoliczności podważające ustalenia faktyczne zawarte w wiążącym orzeczeniu (np. wyroki Sądu Najwyższego: z 14 maja 2021 r., IV CSKP 50/21, LEX nr 3174825; z 20 stycznia 2011 r., I UK 239/10, LEX nr 738532; z 20 maja 2011 r., IV CSK 563/10, LEX nr 864020; z 7 kwietnia 2011 r., I PK 225/10, LEX nr 896456; z 5 października 2012 r., IV CSK 67/12, LEX nr 1231342; z 20 listopada 2014 r., V CSK 6/14, LEX nr 1604655; z 27 czerwca 2014 r., V CSK 433/13, LEX nr 1514746; z 9 stycznia 2019 r., I CSK 708/17, LEX nr 2618546; z 11 grudnia 2018 r., II PK 237/17, LEX nr 2609156; z 20 kwietnia 2018 r., II CSK 404/17, LEX nr 2518197).

Zasadą jest, że moc wiążąca nie odnosi skutku *erga omnes*. Dotyczy jedynie podmiotów wymienionych wprost w art. 365 § 1 k.p.c. W orzecznictwie słusznie podkreśla się, że prawomocne przesądzenie określonej kwestii między tymi samymi stronami tworzy indywidualną i konkretną normę prawną wywiedzioną przez sąd z norm generalnych i zawartych w przepisach prawnych. Związanie sądu orzeczeniem prawomocnym wydanym w innej sprawie występuje w zasadzie tylko w razie tożsamości podmiotowej i przedmiotowej. Jeśli określona kwestia objęta tą indywidualną normą prawną ma znaczenie prejudycjalne w sprawie aktualnie rozpoznawanej między tymi samymi stronami, nie może być ona w ogóle badana (M. Manowska [w:] A. Adamczuk, P. Pruś, M. Radwan, M. Sieńko, E. Stefańska, M. Manowska, *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom I. Art. 1-477*¹⁶, LEX/el. 2022, art. 365).

Moc wiążąca prawomocnego orzeczenia sądowego, o której mowa w art. 365 § 1 k.p.c., odnosi się przy tym do orzeczeń prawomocnych formalnie. Moc wiążąca orzeczenia jest uważana za pozytywny skutek prawomocności i jest odróżniana od powagi rzeczy osądzonej (art. 366 k.p.c.), traktowanej jako negatywny skutek prawomocności. W nauce obydwa te skutki prawomocnego formalnie orzeczenia określa się niekiedy łącznie mianem prawomocności materialnej, przypisując pierwszemu z nich pozytywny, a drugiemu negatywny aspekt tego pojęcia (Z. Resich [w:] *System Prawa Procesowego Cywilnego*, red. W. Berutowicz, t. 2, *Postępowanie*

rozpoznawcze przed sądami pierwszej instancji, red. Z. Resich, Ossolineum 1987, s. 400 i n.; Z. Resich, *Res iudicata*, Warszawa 1978, s. 43). Moc wiążąca na podstawie art. 365 § 1 k.p.c. przysługuje prawomocnym orzeczeniom sądu wydawanym w postępowaniu cywilnym. Orzeczenia nieprawomocne, chociaż mogą wywoływać pewne skutki oraz być wykonalne, nie mają mocy wiążącej (zob. K. Piasecki [w:] *Kodeks postępowania cywilnego*, t. 1, *Komentarz do art. 1–366*, red. K. Piasecki, Warszawa 2010, s. 1639).

Po uzyskaniu prawomocności formalnej, przez orzeczenie wydane w kwestii wstępnej, zawieszenie postępowania traci rację bytu wobec mocy wiążącej tego orzeczenia i konieczności jej respektowania w innych postępowaniach (art. 366 k.p.c. w zw. z art. 365 k.p.c.), w związku z czym zawieszone postępowanie powinno zostać podjęte (art. 180 § 1 pkt 4 k.p.c.). Skutku tego nie uchyla wniesienie w postępowaniu, ze względu na które doszło do zawieszenia, skargi kasacyjnej, skargi o wznowienie postępowania lub wniosku o unieważnienie prawomocnego orzeczenia. Wniesienie skargi kasacyjnej nie uchyla bowiem prawomocności zaskarżonego orzeczenia, co wyklucza zakwalifikowanie postępowania kasacyjnego jako toczącego się w rozumieniu art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 2021 r., I USK 137/21 *Legalis* nr 2610980).

Na marginesie należy także zaznaczyć, że w sprawie o sygn. II USKP 182/21 Sąd Najwyższy, wyrokiem z 14 marca 2023 r., oddalił skargę kasacyjną skarżącej w sprawie o wysokość podstawy wymiaru składek, a wcześniej - postanowieniem z 14 grudnia 2021 r. (II USK 445/21) odmówił przyjęcia do rozpoznania jej skargi kasacyjnej - także w sprawie o wysokość podstawy wymiaru składek, jednak za okres późniejszy, tj. od dnia 6 marca 2017 roku. Potwierdza to także prawidłowe rozstrzygnięcia sądów *meriti* w rozpoznawanej sprawie.

Z tych przyczyn skarga kasacyjna została oddalona - na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

[SOP]

[ms]

